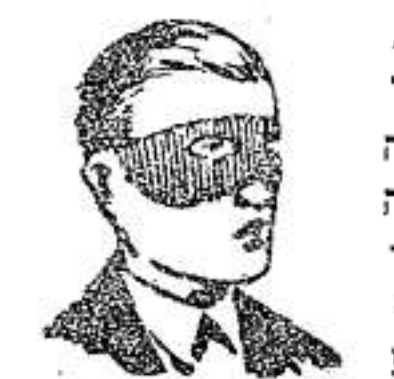

מבעד למסווה (שעורים בהסתכלות)

עכשיו, רבותי, אספר לכם מעשיה נאה ופשוטה שעלתה בשבוע זה ב ארבע טאות פונט טכין ותקילין.

הנריב החביב שלנו בקר בשבוע האחרון את הרב קוק בביתו ויטהה עמי זמן רב ודברו בארוכות על המצב העגום בארץ בכלל ועל מהוסרי העבודה בעירנו. כשקם הזמן להפדר "טהרב הגיש לו שיק של טאה לירוח מצריות לטובת העניים — לא הרב הגיש אלא להיפקר! — והביע את תקותו ולרב שאי"ה יבאו נדיבים אהרים וינרבו אף הם סבמים אהרים כמותו. הרב קוק הודה לאורחו הגדול על נדבתו היפה לעזרת העניים ואמר לו: שרועה הוא בכ"ז לספר לו לפני לכתו מעשיה קטנה. ומחמת שאחב"י אהבים לשמע מעשיות ואפילו מגדליההודר שלנו ומכש"כ מעשיה מפי הרב קוק, ישב הישיש ועשה אוזנו כאפרכסת לשמע.

פתח הרב הגדול ואמר: משל למה הדבר דומה? לברדלך שיצא לצוד ציד ביער ותעה ברדך יום שלם, פתאם נשא את עיניו וראה מר-חוק מערה גדולה ובניאדם יושבים בתוכה. נכנס לתוכה ומצא חוטביעצים עניים, ספר להם את כל אשר קרה לו ובקש מהם לאכל כי לא בא אכל אי פיו מאז הבקר.

— מה נתן להוד מעלת הנסיך? — עניו המערה: — לינו אין כלום זילה שתי ביצים שלוקות ופתקיבר? הנסיך לא נתבקש הרבה וישב לסעד את לבו בכל פה, ולאחר שכלה סעודת-מלכים זו בקש להגיש לו חשבון.

— אלפים דינו! — אמר חוטבי העצים.

נבהל ונשתומם הנסיך, קפץ פמר קימו נאלו הוכח בכרדום ואמר: מה? וכי ביצי זהב נותם לי? והלא שתי בצים פשוטות ושכיחות אכלתי ולמה כה הרביחת לרדיש בפי את מחיון? — אמנם כן, ארוני הנסיך — ענה

החוטב— הביצים אמנם פשוטות ושר כיהות, ואולם הנסיכים, שבאו לביתי אינם שכיחים ולא בכל יום הם באים לחסות בצל קורתך. — גם השראוי סימ, סיום הרב בהכמתו, הם יקר-המצואות אצלנו ולא בכל יום הם באים לעירנו... הזקן הוציא מיד את פנקסו מיני ומתוך הנאה יתרה הגיש לרב שיק נוסף של ארבע מאות לירות מצריות למצות ולעניים — אך ורק בזכותה של מעשיה אהת קטנה ונאה וארבע מאות פונט בינו ובינד מה הוא? ** *

ומכיון שאנו מדברים במיניסטורים אנגלים ועומדים בערב-מלחמה בין אנגליה ובעליהצמות בסין כלומר בין אנגליה והסוביטים, כמו שאמר א מ ר י כלונדון: מאהודי הקול-קול עשו ט ש ה (המיניסטור החיצוני של סין) אני שוכע הקל קול יעקב ברודיון — הקומיסר הכולשביני. מכיון שכך, נזכרתי במעשה סוביטי, פשוט ונאה, שאינו שוה אילי ארבע מאות לירות מצריות, ובכ"ז כדאי לשמעו.

לאחר פגישתם האחרונה של שני המיניסטורים החיצונים, וינסטון צ'רצ'יל הבריטי וצ'י צ'רין הסוביטי, בבירתו של הפשיסטי נפנשו שנים אחרים לא זוריים אלא יהודי ורוסי בולשביקים, ולא כדוגמא אלא במוסקבה. נתגללה ביניהם שיחה זו:

הצעת ת ק צ י ב... כיון שנודע הדבר לבנייעקב נדררו אף הם והלכה כל החברוא, הצירתיסר על רועים, במקלם ותרמילם על שכמם, בענאליס וכפיית לראשם, כרועים אמתיים, והתיצבו לפני הזקן—פרנסה חדשה!...

הנדיב הישיש, שאינו שם פדות, כידוע, בין בנייעקב ובנייעשה, בין בני ישראל ובנייעשהעאל, לא הבחין גם בן בנימשה ובנייעקב, והבטיח לתת לאלה האחרונים, ככל אשר היש לעשות לבנימשה עפ"י תזכירם והצעתם, ולא להם נקראו בנייעקב, שמעשה אביהם בידם, שהוציא את הבכורה מידי אחיו הגדול, ואולם, אחרי המעשה הזה הדר ליטו, כנראה, להקרא בשם בני-לבן הארמיי... אנכי, נזכרתי נכ בבניבנימיון, מספרים כי בשעה שהיה הזקן עובר בהרבות ת"א ופונש בדרכו צעירים נכוחים וברואים, בהורים באי רזים, היה מעמיד כל אחד מהם ושואל

מאתו שאלה זו: — מה טוב ב נ י ב נ י ס ? את? — ומזכיר לי מעשה זה מעשה אחר במשלחת הראשונה של הישוב העברי בא"י שנפעה ללונדון והתיצבה לפני המיניסטורים האנגלים, כשהציגו את א י ז נ כ ר נ כר החוכבות בתור דוגמא היה של א כ ר עברי בא"י, התפעל ליד-גורג' טפה הולשי הקטן על כתפיו הרחבות והנבחות של הר-הברול מא"י ושאל בלשונו בהתפעלות: — האם כל האכרים היהודים בא"י הם כמותו? ** *

המניסטור הבריטי סוף ענה הנציב — מהיכארתית! — ענה הנציב — ואני לא חשבתי אהרת, אדרבה ואדרבה אחד מקרא ושנים הרגום כנהוגי אב לכם ניהא לי ניתייב; הן סו"ס שמר חתכם אתם! כובן מאליו, כי מיד לאחר שנודע לי כי נזכר ב"ה הכינו"ס המדיני בשלום החלטתי גם אני להשתתף בהגנת-מצות זו. לא לבשתי הפעם את הספייד קינג הלבן שלי ולא חשבתי את המסות על פני כדו שלא יכירוני הפעם והלכתי בעלוב-שם *Isaegoi* כמלך טלנו בפדיו, ואולם בהגיעו אל הפתח וראיתי את להט ההרב של הנערים המתהפכת על השער, הקונסול הצרפתי נכנס בהשתדלותו של אלמליה הזקני סיל המצרי, עמר והתהנן בכרטיסו מטש כלפני גולנים אך ללא-הועיל (מי יודע אם לא יהיה לנו עוד עסק שלם עם זגולד?). כשראיתי כל זאת היצאהי את כלירינוי, הכרטיס ביד אהת והפרוגרמה ביד שניה, שמתי זוג משקפים אמריקאית לעיני ושהי מלים אנגליות כפי ונכנסתי קוממיות וזוקק בפופים" ישר לשלון העתונאים ושם ישבתי בין ראשי המטות של המערכות בעירנו, ישבתי טנדו על הבעל-דבר, הפלסטיון ויקלי לימיני, "דארתיום" מטמאלי וכל, "הארץ" לפני...

וגם והמיניסטור שלנו הריה בודאי חזקן כהת את דגליו על ההר למען ישפתנו. — מהיכארתית! — ענה הנציב — וזמן רגע נודע לקהל כי זהו נאום המנתל ולא דרשתו של הרב — ונתה דעתנו.

וכך נזכר ב"ה הכינו"ס המדיני בשלום החלטתי גם אני להשתתף בהגנת-מצות זו. לא לבשתי הפעם את הספייד קינג הלבן שלי ולא חשבתי את המסות על פני כדו שלא יכירוני הפעם והלכתי בעלוב-שם *Isaegoi* כמלך טלנו בפדיו, ואולם בהגיעו אל הפתח וראיתי את להט ההרב של הנערים המתהפכת על השער, הקונסול הצרפתי נכנס בהשתדלותו של אלמליה הזקני סיל המצרי, עמר והתהנן בכרטיסו מטש כלפני גולנים אך ללא-הועיל (מי יודע אם לא יהיה לנו עוד עסק שלם עם זגולד?). כשראיתי כל זאת היצאהי את כלירינוי, הכרטיס ביד אהת והפרוגרמה ביד שניה, שמתי זוג משקפים אמריקאית לעיני ושהי מלים אנגליות כפי ונכנסתי קוממיות וזוקק בפופים" ישר לשלון העתונאים ושם ישבתי בין ראשי המטות של המערכות בעירנו, ישבתי טנדו על הבעל-דבר, הפלסטיון ויקלי לימיני, "דארתיום" מטמאלי וכל, "הארץ" לפני...

וכן נזכר ב"ה הכינו"ס המדיני בשלום החלטתי גם אני להשתתף בהגנת-מצות זו. לא לבשתי הפעם את הספייד קינג הלבן שלי ולא חשבתי את המסות על פני כדו שלא יכירוני הפעם והלכתי בעלוב-שם *Isaegoi* כמלך טלנו בפדיו, ואולם בהגיעו אל הפתח וראיתי את להט ההרב של הנערים המתהפכת על השער, הקונסול הצרפתי נכנס בהשתדלותו של אלמליה הזקני סיל המצרי, עמר והתהנן בכרטיסו מטש כלפני גולנים אך ללא-הועיל (מי יודע אם לא יהיה לנו עוד עסק שלם עם זגולד?). כשראיתי כל זאת היצאהי את כלירינוי, הכרטיס ביד אהת והפרוגרמה ביד שניה, שמתי זוג משקפים אמריקאית לעיני ושהי מלים אנגליות כפי ונכנסתי קוממיות וזוקק בפופים" ישר לשלון העתונאים ושם ישבתי בין ראשי המטות של המערכות בעירנו, ישבתי טנדו על הבעל-דבר, הפלסטיון ויקלי לימיני, "דארתיום" מטמאלי וכל, "הארץ" לפני...

כך נזכר ב"ה הכינו"ס המדיני בשלום החלטתי גם אני להשתתף בהגנת-מצות זו. לא לבשתי הפעם את הספייד קינג הלבן שלי ולא חשבתי את המסות על פני כדו שלא יכירוני הפעם והלכתי בעלוב-שם *Isaegoi* כמלך טלנו בפדיו, ואולם בהגיעו אל הפתח וראיתי את להט ההרב של הנערים המתהפכת על השער, הקונסול הצרפתי נכנס בהשתדלותו של אלמליה הזקני סיל המצרי, עמר והתהנן בכרטיסו מטש כלפני גולנים אך ללא-הועיל (מי יודע אם לא יהיה לנו עוד עסק שלם עם זגולד?). כשראיתי כל זאת היצאהי את כלירינוי, הכרטיס ביד אהת והפרוגרמה ביד שניה, שמתי זוג משקפים אמריקאית לעיני ושהי מלים אנגליות כפי ונכנסתי קוממיות וזוקק בפופים" ישר לשלון העתונאים ושם ישבתי בין ראשי המטות של המערכות בעירנו, ישבתי טנדו על הבעל-דבר, הפלסטיון ויקלי לימיני, "דארתיום" מטמאלי וכל, "הארץ" לפני... וזמן ראה את ההגינה הנה-דרה הזו לא ראה דבר נפלא מימיו ולא טעם טעם "עודש-הזה" רוחני — מעין פתיחה-המכללה בזעיר-אנפיון, הירמולקה התכולה מלמלה ות, יזמות" חכמות על ה, אחיות" הצירות מלמי טח— הסמל הלאומי שלנו —המכללה עמדה ב"מסורת" וכל הקהל העצום הזח —בשביל העתונות היו כמובן לאי פהות מהטשת אלפים נפש!— מיניי יעקב, מבני עשו ומכני יטמעהל באו כלה להשתתף בנעריהם ובזקניהם בשמר ההנו אנו, בהקזיקהם השהודים ובתר-בוישהם האדומים. שם ביישהי-של-כיעלה ישב הזקן ההביב עם רעיתו, הנריב לשמאלו והרב המאיר לימינו, שוקבורן וסיומס משמאל והממשלה, "שלנו" מימיו, ר' חיים זוננפלד מוחאי גיטא והרב קוק מאירד גיטא, רגע עמר הרב הגדול שלנו וגליון בירו והנה צמרמרת קרה עברה בתוך הקהל: זכרו פתאום את פתיחת המכללה ואולם ישועת ה' כה שכן?

עין, זכין רגע נודע לקהל כי זהו נאום המנתל ולא דרשתו של הרב — ונתה דעתנו. — מהיכארתית! — ענה הנציב — ואני לא חשבתי אהרת, אדרבה ואדרבה אחד מקרא ושנים הרגום כנהוגי אב לכם ניהא לי ניתייב; הן סו"ס שמר חתכם אתם! כובן מאליו, כי מיד לאחר שנודע לי כי נזכר ב"ה הכינו"ס המדיני בשלום החלטתי גם אני להשתתף בהגנת-מצות זו. לא לבשתי הפעם את הספייד קינג הלבן שלי ולא חשבתי את המסות על פני כדו שלא יכירוני הפעם והלכתי בעלוב-שם *Isaegoi* כמלך טלנו בפדיו, ואולם בהגיעו אל הפתח וראיתי את להט ההרב של הנערים המתהפכת על השער, הקונסול הצרפתי נכנס בהשתדלותו של אלמליה הזקני סיל המצרי, עמר והתהנן בכרטיסו מטש כלפני גולנים אך ללא-הועיל (מי יודע אם לא יהיה לנו עוד עסק שלם עם זגולד?). כשראיתי כל זאת היצאהי את כלירינוי, הכרטיס ביד אהת והפרוגרמה ביד שניה, שמתי זוג משקפים אמריקאית לעיני ושהי מלים אנגליות כפי ונכנסתי קוממיות וזוקק בפופים" ישר לשלון העתונאים ושם ישבתי בין ראשי המטות של המערכות בעירנו, ישבתי טנדו על הבעל-דבר, הפלסטיון ויקלי לימיני, "דארתיום" מטמאלי וכל, "הארץ" לפני... וזמן ראה את ההגינה הנה-דרה הזו לא ראה דבר נפלא מימיו ולא טעם טעם "עודש-הזה" רוחני — מעין פתיחה-המכללה בזעיר-אנפיון, הירמולקה התכולה מלמלה ות, יזמות" חכמות על ה, אחיות" הצירות מלמי טח— הסמל הלאומי שלנו —המכללה עמדה ב"מסורת" וכל הקהל העצום הזח —בשביל העתונות היו כמובן לאי פהות מהטשת אלפים נפש!— מיניי יעקב, מבני עשו ומכני יטמעהל באו כלה להשתתף בנעריהם ובזקניהם בשמר ההנו אנו, בהקזיקהם השהודים ובתר-בוישהם האדומים. שם ביישהי-של-כיעלה ישב הזקן ההביב עם רעיתו, הנריב לשמאלו והרב המאיר לימינו, שוקבורן וסיומס משמאל והממשלה, "שלנו" מימיו, ר' חיים זוננפלד מוחאי גיטא והרב קוק מאירד גיטא, רגע עמר הרב הגדול שלנו וגליון בירו והנה צמרמרת קרה עברה בתוך הקהל: זכרו פתאום את פתיחת המכללה ואולם ישועת ה' כה שכן?

הדש בשכונות שכנינו, כדי להאיר להם בשעת קריאתם את המאמרים כנגדנו... והסדר של ההגינה היה מופתי ממש סדר של יהודים ב, חתונה" יחוד דית אצלנו עליונים נעשו תחתונים לא רק ביישובה של כטה, אלא שהכל היה הפוך. בנוהג שבעולם, בני אדם יושבים על כסאותיהם וכאן עמדו האנשים על הנשים והחיוקו את כסאות על ראשיהם, ומרב המהומה שבתוך הקהל לא נשמע הרעש שעל במת-הנאומים... להנם נסה הנכאי של ה"הורבה" מתוך הקהל להשקיט את הרעש וצעק בכל כה: "ש — ק — ט" ! מהמת שהקהל נשמע לו ממש כמו ששמע לצועקותיו ב"חורבה" בשעת התפלה של החזן קורטיון... ואחב אני ביהוד לראות את בני עשרת השבטים שלנו בשעה שהם עומדים בדחילו ורחימו ביהודי הרד בתפלת, "שמנה-עשרה" ושומעים את שירת "התקוה" הממושכה שלנו, ואחב"י עכסיום וטודידים בשעת מעשה מי בהכנת ה, טואלט" שלו ליציאת הדרך ומי בשמוש שכנתו או זוגתו להשיט לה את ילקוטת הקטן, בקצות התבוננתי כל הזמן אל שני האורה הגדול משלחה מלונדון, שישב והאזין לכל הדרשות משלנו ומשלחם ועל שפתיו הדקות וקצה הטמו המתודד רהף תמיד ה"סמייל" האנגלי. רבש"ע! מי חכם ויבין מה טיבו של "סמייל" זה ומה פרושו של הייך בריטי שראיתי גם אצל שכנו המזכיר בשעת התלחכות של הזקנים והתפע-לותו של נשיא-הועד-הלאומי שלנו? ... * * * ולסוף רבותי, מכתב שקבלתי לא מתלמידי אלא מיהודי חולה ושחוק בבית השוני-המרפא בעיר-העתיקה, שכא לשפך את מרי שיהו לפני ר' עזמות וזו לשונו: ב"ה, יום כ"א אדר"א תרפ"ו לפ"ק לכבוד הארון הנכבד מר עזמות נ"ו אני החי"מ מבקש מאת מעלתך לכתב איאלו מלים חמות בשעורו לטובת החולים המשותקים והאומללים אשר בבק"ה העתיקי, אבל למען השם אל יזכיר את שמי, כי גם אני לא עליכם אהר החוליבי, אלא שיכתב בשם כל החולים, אנהנו החולים סובלים מאד

מהמזב הקשה והגנו נמצאים בהסרב כל והאכילה גסה יגרועת ממש כמו בבית-הכהן. זה כבר שני שבועות שאין לנו אפילו כביסה להחליף ואין אף אהר מאנשי-ההסדר, שיבא להתענין בנו. ושואל אני: וכי אנו בני השפחות והולי בקור-חולים החדש בני האשה האמתית? אין לנו יותר כה לסכול! היא כבר יותר משלטה שבועות, שש-רד ריה ושלג בעיר ואין לנו אפילו טפת נפט כדי להמם את עצמותינו הקנות והקרות, וכי זהו היישר? עוד הפעם—למען השם לא לפרס את שמי, ואב"ר עומות איני מאמין לרברי, יוריה נא את עצמו לבוא ולבקר אותנו כדי לראות ולחוכך אם כנים דברי או לא?

אמר עזמות: דאנה בלב איש כאחב"י, לפני מי ישיחנה? — לפני ר' עזמות! ואולם מפני טרדתו המרובות בתור סייפא וספרא, לא הכפפתי לצערי הגדול לבקר את המקום, אבל זכיתי לראות מנכאי בקור חולים ונודע לי מפייהם כי אמר כנים דברי המסכן במכתבו אלי, אלא שבזמן האחרון השתדלו — כך הם אימרים—לתקן את המזב, ובכלל, אין זה נוגע להם כך הם טוענים, כחמת שיש ועד של גבאים נכבדים, שנכחרו לשם זה.

אמנם, זוכר אני עדיין את כל ה,טראסק" הגדול, שעשו הנבאים בשעת פתיחת הכיסה, כנהוג אצלנו ב"ה, ואת כל הטררם שעשו אז בהזכינם את סטורם ועוד תצילינה באזני הדרשות החכות לטובת החולים האומללים ואולם הנבאים הדרשנים שכחו כי חולייהם הם שתוקים אבל לא ש: ת ק י מ. וכפני שהמוסד הזה הוא כהינת קדיה דביישותפא ע"כ הוא קירא ולא חפימא, כדבר החולה שלי במכתבו מסתמא הזומנו הנבאים הנכבדים האלה להניג שטראוס ושמעו, בלי שום ספק את דברי הנציב, שעלינו ללמד מהנדיב שלנו באכריקה פרק בהלכות רחמים לא רק על ילדים קטנים כי אם וביחיד על זקנים חולים ואומללים. דברי הנציב תורגמו, כמדומני, לעברית לא לטינית אלא פשוטה ובראיי הבינו נכאי המיסד את לשונו של הנציב וביחוד את לשונו של — עזמות